

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Hjemkomsten

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Hjemkomsten", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 422. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid58633/facsimile.pdf>
(tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Og han svarer: „Svøb Dem, Frøken,
varligt ind i Deres Kaabe!
Kold er Morgenen og Jorden
fugtig end af Duggens Draabe.

Se, jeg tror endnu den hænger
her i Spindelvævets Traade;
træd i Græsset ej, min Frøken,
Deres Fødder bliver vaade.“

Let han bukker -- og han lukker
Havelaagen op for hende.
Bort hun iler; men han smiler:
„Svaghed! O, dit Navn er Kvinde!

Jo, jeg kender ham; thi nøje
har jeg længe ham studeret,
og i Aften har jeg meget,
saare meget observeret.

Se, nu danser han derinde! —
Hør, Kaptajn, var det nu syndigt,
om man skød et saadant Afskum,
som Alverden finder yndigt?“

HJEMKOMSTEN.

Han kom fra de fremmede Lande,
dér havde han føjtet om;
set Rhinens Bølger og Alpens Glød
og Peterskuplen i Rom.

Han kom fra Italiens Strande,
fra det mørkeblaa Middelhav,
fra Kolosseets brusne Mur
og fra skøn Giulias Grav.

Han kom fra de blaanende Bjerge
med Kroner af evig Sne;
der havde han boet, nu længtes
han efter sit Hjem at se.

Der havde han tumlet sig under
Kastanjers og Piniers Hang,
nu længtes han efter sin flade Kyst
og Vesterhavsbølgernes Sang.

Der havde han lært at elske,
hvad her han gerne forlod —
en dæmrende Majdagsaften
han aller i Danmark stod.

Ja, det var en Majdagsaften —
hans Tanke blev blød og veg,
da gennem den kendte Præstegaard
han ind sig i Haven sneeg.

Der laa den endnu den gamle,
den aldrig forglemte Plet,
hans Elskovs Paradishave
med Blomster og med Basket.

Der blomstred endnu Syringen,
med fulde Klynger den hang;
der løvedes endnu den gamle,
halvmørke Nøddehæksgang.

Dér summed om Ribsens Klaser
de travle Bier som før;
dér snøede Kaprifoljens Blad
sig atter om Lysthusets Dør.

Det Lysthus — en Sommeraften
og Kaprifoljernes Duft,
mens Maanen hang som en gylden Segl
højt i den mørkeblaa Luft.

Den Aften glemte han aldrig,
blev han saa tusind Aar;
det greb ham med ét saa mægtigt
som var det først sket i Gaar.

Han bøjede sig og kyssed
Laagen ringe og lav;
saa brød han en Blomst og hvisket et Navn,
han bærer paa til sin Grav.

Saa skyndte han sig at aabne
hin Dør til sin Helligdom —
det var som de gamle Minder
ham alle i Møde kom.

Dér stod det endnu det gamle,
det tavlede Marmorbord,
og end stod i Stenen ristet
magiske Trølddomsord.

Det gamle Rokoko-Skakspil
laa hen over Felterne spredt,
de damask-blommede Hynder
var end over Bænkene bredt.

Og midt paa Bordpladen præged,
ordnet yndigt og let,
af Vaarens nyfødte Blomsterbørn
en duftende, frisk Buket.

I Midten en halvknoppet Rose
imellem Aurikler sprang ud;
et Billed paa hende, han elskede højt,
hans unge, hans yndige Brud.

Han greb den — da faldt dens Blade,
de splittedes alle ad;
men nede ved Stilkens hvasse Torn
hang der endnu et Blad.

Det ejede Rosens Farve,
det sidste, sælsomme Blad;
det ejede ogsaa Rosens Duft,
men splittedes ikke ad.

Thi spredte han Bladets Folder
og bredte det langsomt ud.
Da kendte han Haanden — det hendes var.
Hende, han kaldte sin Brud.

Det var de samme Runer,
sirlige, bløde, smaa —
det var de samme Elskovs-Tegn,
han selv havde stolet paa.

Det var de samme Toner
i samme gøglende Dans;
én Ting var kun forandret —
Navnet var ikke hans.

Vilhelm Bergsøe: *Poetiske Skrifter. VII.*